Vals spel

Vals spel
Bureau Bermhoven 5

Tweede druk 2026
© Marco Knauff
www.marcoknauff.com
Uitgeverij Pageturner

Binnenwerk en omslagontwerp: MMM Boekdesign en Shutterstock

ISBN: 9789403940908
NUR 330 en 332

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever en auteur.

Gebruik van deze publicatie voor AI is verboden. De exclusieve rechten liggen bij de auteur en uitgever. Dit werk is tot stand gekomen zonder AI of andere kunstmatige intelligentie en bevat alleen oorspronkelijke teksten van de auteur. Overeenkomsten met bestaande personen of situaties berusten op louter toeval.

Vals spel

Marco Knauff

Pageturner

1

De hitte werd Marieke bijna te veel. Ze was blij met de schaduw onder het afdak van een kraampje, waar tientallen porseleinen poppen haar aanstaarden. Naast haar keek Robin verbijsterd naar de vrouw die twintig euro betaalde voor een stenen figuurtje. Ze schuifelden langs de kraam en Robins arm haakte door die van Marieke. Dit was hun vrije dag, tenzij hun aanwezigheid bij een misdrijf werd vereist. Die kans leek klein in de tweede week van de zomervakantie. Door Mariekes zonnebril leek de wereld goudbruin. Half Bermhoven was inmiddels op reis of bezig hun auto's en caravans in te pakken. Op dit deel van de midzomermarkt werd de zon menigeen te machtig en Robin stelde voor om in de richting van de horeca te lopen. Tussen blote armen en benen door, omgeven door geroezemoes, liepen ze naar het grote terras op het plein.

'We kunnen ook naar Dream On,' stelde ze voor. 'Dan wandelen we binnendoor, in de schaduw van de steegjes.'

Voordat Robin kon antwoorden, klonk de ping van een binnenkomend bericht. Marieke haalde haar telefoon tevoorschijn. 'Kijk eens aan, een bericht van Lydia.'

'Ze wil vast weer een keer afspreken.'

'Ja, dat wordt hoog tijd.' Marieke las het bericht waarin stond dat haar beste vriendin Lydia niet kon langskomen, omdat zij vandaag met een collega naar Spanje vertrok. 'Ze hoopt dat ik ook vakantie heb en ze vraagt of wij nog wat leuks gaan doen.'

'Schrijf haar maar dat we net bezig zijn de lokale cultuur op te snuiven.'

Marieke grinnikte, maakte een overzichtsfoto van de markt en stuurde al lopend een paar regels terug.

Naar Dream On, dat leek Robin een goed voorstel. Nadat ze de dubbele rij met kramen achter zich hadden gelaten, klonk ineens *Black Dog*, de Led Zeppelin-ringtone van Mariekes telefoon. Ze

bleef staan en nam op. ‘Dat was ons bureau,’ zei ze, nadat ze het gesprek had beëindigd.

‘Het kon niet uitblijven.’ Robin rolde met zijn ogen. ‘Wij gaan een keer samen op pad.’

‘In Duine is een dode man gevonden in het bejaardentehuis. We moeten er direct heen.’

Ze haastten zich naar Robins auto. Hij gaf gas en ze spoedden zich naar Duine.

De lome hitte trilde boven de akkers toen de kerktoren boven de bomen verscheen. Afgelopen voorjaar waren ze diverse keren in het dorpje geweest om de moord op Amber Vink op te lossen. Robins routeplanner wees de weg naar bejaardentehuis Het Loofke, dat net buiten het centrum lag. Het tehuis was gevestigd in een nieuwbouwwijk, naast de bibliotheek, aan een schaduwloos pleintje met lege banken, omgeven door lage woningen. Er stonden twee politiebusjes en een politiewagen.

Een agent hield de wacht bij de ingang. Marieke stopte haar zonnebril weg en liep voor Robin uit naar binnen, waar ze bij de receptie werden opgevangen door de verhit uitziende gastvrouw Madeleine, een dame van in de vijftig met een half brilletje. Ze vertelde dat het om de zesenzestigjarige Tinie Raaimakers ging. Hij zou hier komen wonen. Zijn kamer was al bijna ingericht, begin volgende week zou hij zijn intrek nemen.

De gastvrouw kon moeilijk geloven dat Tinie niet meer leefde. Ze wees naar buiten. ‘Waarom is hier zo veel politie?’ Ze knikte naar agenten die bij de eetzaal bewoners ondervroegen.

Marieke legde uit dat ze wilden weten hoe meneer Raaimakers om het leven was gekomen.

‘Hij is gevallen. Tenminste, dat hoorde ik.’ Madeleine beet op haar onderlip en zette haar brilletje recht op haar neus. ‘Is het niet overdreven, al die politie?’

‘Kunt u ons de kamer wijzen?’ vroeg Robin.

Met zichtbare tegenzin ging Madeleine de rechercheurs voor, de lift in naar de tweede verdieping. ‘Meneer Raaimakers is een nette

man. Ik heb hem al een paar keer gesproken. Zijn kleindochter zou hem vanmiddag helpen met het inrichten van zijn kamer.'

Op de gang werden ze aangeklampt door zorgregisseur Mandy van Venendaal, een struise vrouw met kort haar en een kordate uitstraling. Ze had al heel wat meegemaakt, maar de aanblik van de dode nieuwe bewoner had haar misselijk gemaakt.

Gastvrouw Madeleine leidde de rechercheurs door de koele donkere gang, langs gebreide kunstwerken aan de muur en een plastic plant op een tafeltje, naar Tinies kamer.

De deur zat dicht en toen Marieke als eerste naar binnen stapte, liep politiearts Dieter Pluim haar tegemoet. Zijn kale schedel glansde van het zweet en de eeuwige sigaret stak achter zijn oor. Hij wenkte hen de kamer in.

Tinie lag op zijn zij tussen het onopgemaakte bed en de salontafel in. Hij was een tengere man met een smal gezicht en warrig grijs haar. Zijn hoofd lag een halve meter van de scherpe tafelhoek. Bloed kleefde aan het lichte hout en onder zijn hoofd lag een plasje opgedroogd bloed.

Marieke deed een stap naar achteren omdat collega's van de forensische dienst bezig waren Tinie te fotograferen.

'De overledene is met zijn hoofd precies op die hoekpunt gevallen,' was Dieters voorlopige conclusie.

Gezien de hoeveelheid bloed kon de arts nog niet zeggen of het om één of twee wonden ging.

Marieke vroeg naar het tijdstip van overlijden.

'De lijkstijfheid is nog niet ingetreden en als ik het bloed zie, schat ik iets minder dan een uur geleden.'

De schattingen van Dieter Pluim waren gewoonlijk zeer nauwkeurig. Marieke keek op haar horloge. Het was nu tien voor twee, dus waarschijnlijk was meneer Raaimakers tussen kwart voor één en één uur overleden.

Zonder de fotografen te storen ging Marieke op haar hurken zitten om de dode te bekijken. Zijn voeten lagen net onder het voeteneinde van het bed. Wat was hier precies gebeurd? Was hij onwel

geworden en met zijn achterhoofd op die tafel geklapt? Dat zou een ongelukkig toeval zijn.

'Het slachtoffer stond met zijn rug naar het raam,' zei Robin. 'Hij is achterovergevallen.' Hij wees in de richting van de deur. 'Tinie moet daar hebben gestaan.'

Dieter Pluim nam de overledene nog eens goed op, pakte zijn koffertje en verliet de kamer.

Marieke kwam overeind en keek aandachtig om zich heen. Ze rook de opknapbeurt van deze ruimte: witsel, verf en een weeïge lijmlucht. Tinie zou een ruime kamer gaan bewonen, met ramen die uitzicht boden op een lege hoek van het pleintje en de twee verdiepingen tellende huizen ertegenover. Er hing nog niets voor de ramen, die wel een zeembeurt konden gebruiken. Had iemand aan de overkant iets gezien? Ze gluurde naar de ramen van de woningen en kon geen beweging ontdekken.

Tegen de korte muur stond een vintage kast met een paar onuitgepakte kartonnen dozen. 'Foto's' stond in een vrouwelijk handschrift op de grootste doos geschreven. Op een tafeltje stonden twee planten. Mariekes aandacht werd getrokken door grote scheepsmodellen aan de andere korte muur. Het waren drie oorlogsschepen van ruim anderhalve meter lang, in drie ruime vitrines boven elkaar. De onderste reikte tot haar knieën, de middelste tot haar navel en de bovenste was op ooghoogte. Zo te zien waren de schepen gemaakt van hout en metaal. Het moest een tijdrovende klus zijn geweest om deze boten te bouwen en te beschilderen. Waarschijnlijk waren ze Tinies kostbaarste bezit geweest. Het zou Marieke niet verwonderen wanneer deze schepen als eerste naar Het Loofke waren overgebracht. Er lag geen laagje stof op de bovenste vitrine.

'De Bismarck, de HMS Hood en de HMS Prince of Wales,' las Robin de naamplaatjes op de standaard waarop elke boot rustte. Hij wist dat het beroemde schepen waren uit de Tweede Wereldoorlog. Zijn vader had interesse in schepen uit die tijd en die namen waren hem bijgebleven.

Marieke vond dat de boten op elkaar leken, voor haar waren het grijze massa's met veel kanonnen. Ze bestudeerde details, zoals de minutieus geschilderde relingen en de voornamelijk donker geklede zeelieden, die naast de kanonnen op dwergen leken. Ze concludeerde dat Tinie Raaimakers een geduldig mens was geweest.

'Moet je die fijne bedrading op de Bismarck zien,' zei Robin bewonderend, zijn blik op het bovenste schip gericht. 'Wat een werk is dat geweest.'

Hij keek nog eens om zich heen en merkte op dat de badkamer nog niet was ingericht en dat daar verlichting ontbrak. De televisie in de andere hoek leek daarentegen wel gebruiksklaar. Een agent meldde dat de telefoon van Tinie op tafel had gelegen en was veiliggesteld.

Marieke wierp nog een blik door de kamer, waarna ze met Robin op zoek ging naar Mandy. De zorgregisseur zat in haar kantoortje tegenover de lift. Een roodstaartpapegaai in een ruime kooi begroette de rechercheurs luidruchtig toen ze binnenkwamen. Mandy legde net de telefoon neer, maakte een uitnodigend gebaar en ze namen plaats.

De zorgregisseur slikte voortdurend en vroeg of ze al iets wisten.

'We onderzoeken altijd een sterfgeval waarvan de doodsoorzaak onduidelijk is,' legde Marieke uit.

Mandy had een dergelijke politie-inval niet eerder meegemaakt. Ze vond het een vreselijke situatie, die onwerkelijk aanvoelde. 'Prachtig weer, hoogzomer, iedereen gaat met vakantie en dan gebeurt dit.'

Ze kon niet veel over de dode vertellen. 'Ik heb meneer Raaimakers alleen uitgebreid gesproken tijdens de intake.' Ze draaide het computerscherm naar zich toe. 'Hij is zesenzestig en afkomstig uit Woerkom.' Ze las nog wat gegevens van het scherm, hij was acht jaar geleden gescheiden, had een dochter en twee kleindochters.

'Voerde hij dat intakegesprek in zijn eentje?' vroeg Marieke.

'Ja, dat verwonderde mij ook, al maakte hij geen hulpeloze indruk.'

Robin wilde weten waarom Tinie hierheen verhuisde. ‘Woerkom ligt nogal uit de buurt.’

‘Meneer Raaimakers beweerde dat de wachtlijsten in zijn woonplaats te lang waren. Dat klopt wel, maar aan de andere kant is hij niet echt oud, dus een paar maanden wachten...’

Ze herinnerde zich dat Tinie meer rust wilde, hier kon hij onbekommerd genieten van zijn oude dag. ‘Zoiets zei hij.’ Mandy mompelde dat Duine bekendstond om zijn rust en mooie omgeving. Vorig najaar was er een invasie geweest van vogelaars, en steeds meer dagjesmensen en wielrenners maakten regelmatig een omweg om van de landelijke rust in het plaatsje te genieten. Toch was het nog altijd een slaperig dorpje.

‘Raaimakers was geen prater, ik moest het verhaal eruit trekken,’ zei Mandy. ‘Hij leek voortdurend in gedachten. Maar onaardig vond ik hem niet, ik heb zelf gezien dat hij al in gesprek raakte met een paar bewoners.’

Robin informeerde naar de reden van Tinies opname.

‘Hij had last van zijn doorbloeding, lopen ging steeds moeilijker. Daarom wilde hij kleiner en gelijkvloers wonen.’ Mandy had het gevoel dat Tinies medische klachten wel meevielen, al kon hij een gezondheidsverklaring van de vervanger van zijn huisarts overleggen. ‘Is hij onwel geworden?’

‘Sectie zal de doodsoorzaak moeten uitwijzen,’ legde Marieke uit. ‘Heeft u hem vandaag nog gezien?’

‘Ja, in de gang en toen zag hij er nog levendig uit.’ Mandy werd steeds roder. In Het Loofke had ze het altijd druk en ze was gewend om onder stress te werken. Afgelopen dagen was het iets rustiger omdat een aantal bewoners een paar dagen weg was en er vanwege de vakantie minder bezoekers kwamen. ‘Ik loop al een tijdje mee, maar zo’n merkwaardig sterfgeval heb ik nog nooit meegemaakt,’ zei ze hees. ‘Het was toch een ongeluk?’

‘Dat gaan we uitzoeken.’

‘Niemand heeft hem horen schreeuwen,’ zei de zorgregisseur. ‘Dat is toch gek?’ Ze schudde meewarig haar hoofd. ‘Dit moet een

stom ongeluk zijn. Of denken jullie dat hij ruzie heeft gemaakt, of dat hij is overlopen door een indringer?'

'Nogmaals, het is onze taak om erachter te komen hoe meneer is overleden,' zei Marieke.

Mandy fronste. 'Er hangt een camera bij de ingang. Jullie vragen vast die beelden op. Ja, ik kijk ook politieseries.'

Robin glimlachte. 'Die beelden zullen we zeker bekijken.'

Mandy schonk een glas water voor zichzelf in en dronk het in één teug leeg. 'Wat een dag,' zei ze, waarna een hoestbui volgde.

Even later ontmoetten de rechercheurs Noor Meijer, de stevig gebouwde stagiaire met het ronde gezicht die Tinie had gevonden. Ze was nog steeds van slag. Omdat Tinies kamerdeur op een kier stond had Noor naar binnen gegluurd. Toen ze een gestalte op de vloer zag liggen, sloeg de paniek toe. Deze nieuwe bewoner was blijkbaar onwel geworden. Noor dacht aan een hartaanval of hersenbloeding. Ze stak haar hoofd om de hoek, zag het bloed bij Tinies hoofd en riep om hulp.

'Als hij nog had geleefd, had ik gevraagd of ik hem mee kon nemen naar de Bretelmannetjes,' zei ze.

Marieke fronste. 'Wie?'

'O, die twee oude mannetjes met hun witte overhemden en rode bretels. Ze treden hier regelmatig met een keyboard en een gitaar op en dan zingen ze ouderwetse liedjes. Volgens mij heeft Madeleine een foto van hen gemaakt.' Ze waren hun instrumenten aan het stemmen toen Tinie werd gevonden. 'Ze hoorden natuurlijk al gauw wat er aan de hand was. Ik heb ze nog nooit zo snel zien inpakken.'

'Die zijn dus al verdwenen,' zei Marieke.

Noor knikte en staarde door een zijraam naar buiten. 'Ja, en ik weet niet of we ze voorlopig terugzien.'

Een medewerkster kwam langs met een dienblad waarop ijsjes lagen. 'Jij kunt wel wat extra's gebruiken, Noor,' zei de vrouw op meelevende toon. De stagiaire griste een ijsje van het blad, Marieke en Robin bedankten. 'Jullie collega's ondervragen de mensen in de

eetzaal,' zei de medewerkster. 'Neem van mij aan dat iedereen er kapot van is.'

Mandy liep de gang in en ontfermde zich over Noor. De andere medewerkster ging verder met haar rondje om verkoeling te brengen bij andere bewoners die nog door het gebouw liepen. Vanuit de zijgang kwam een huilende vrouw in een zomerjurk en met een kastanjebruine kleurspoeling hen tegemoet. 'Is het waar?' riep ze. 'Is Tinie echt dood?'

Ze klampte Marieke aan en vroeg om bevestiging. 'U bent?' wilde Marieke eerst weten.

De emotionele vrouw heette Natascha Dekker. Ze woonde tegenover Het Loofke en kwam hier vaak om een praatje te maken met de mensen. Marieke schatte haar achter in de vijftig, een vrouw met iets te veel make-up, een onnatuurlijke gebruinde huidskleur en een bril met een felblauw montuur.

De politiemacht voor de ingang van het bejaardentehuis had direct Natascha's aandacht getrokken. Van Madeleine had ze gehoord wat er was gebeurd.

'Ga weg, jij!' klonk een heldere stem achter hen en een kleine, kromlopende vrouw met grijs haar, felle blauwe ogen en een spitse neus wees dreigend naar Natascha. Ze richtte zich tot de rechercheurs en zei dat Natascha vooral uit was op Tinies geld. 'Zoals je dat ook was bij die lieve meneer Benthuysen, die helaas afgelopen voorjaar is overleden.'

'Ga zelf weg, Nelie, je ziet weer spoken,' beet Natascha haar toe.

'O ja? Geef toe dat je er beter van bent geworden. Ik heb gehoord dat je in zijn testament was opgenomen omdat je zogenaamd zo goed met hem kon praten en altijd voor hem klaarstond.'

De bejaarde boog zich verder naar Natascha, alsof ze haar wilde opeten. 'Hij was niet de eerste, je komt hier alleen uit eigenbelang, om mensen uit te zoeken die wat geld achter de hand hebben. Je hoopt dan dat ze jou wat nalaten. Was je daar bij Tinie ook al mee bezig?' Woedend keek Nelie de rechercheurs aan. 'Deze vrouw is een geldvampier. Ze hoort hier niet.'

‘Ach, vervelend mens, ga lekker met die andere nietsnutten roddelen,’ counterde Natascha en ze imiteerde met duim en vingers een snel bewegende snavel. ‘Kletsen, kletsen, kletsen, dat doen jullie met elkaar. Kakeltantes!’

‘Dames, dames, er is zojuist iemand overleden,’ probeerde Robin de zaak te sussen.

‘Ja, en zij heeft al op Tinie ingepraat, zodat ze hoopt dat hij haar wat zal nalaten,’ zei de bejaarde giftig.

Natascha griste de bril van haar neus om in haar ogen te wrijven. ‘Nelie, wat ben jij gemeen,’ fluisterde ze, voordat ze langs hen heen liep. Marieke hoorde dat Mandy haar opving.

‘Die vrouw spoort niet,’ was Nelies commentaar, voordat ze in de richting van de lift schuifelde.

‘Nooit een saai moment in het bejaardentehuis,’ fluisterde Robin.

Mandy kwam hen tegemoet en keek achterom of Natascha haar had gevolgd. ‘Ik hoorde de woordenwisseling tussen haar en Nelie.’

‘Wat klopt er van die roddels?’ vroeg Marieke.

Mandy keek bedenkelijk. ‘Ik geloof best dat Natascha graag medemensen helpt,’ verzuchtte ze, terwijl ze de hulpvaardige dame op de achtergrond hoorden huilen. Mandy gaf toe dat Natascha vermogende bewoners opzocht waarvoor ze bovengemiddelde belangstelling toonde. Ze had een extra zintuig om zulke bewoners eruit te pikken. Dan ging ze drie, vier keer per week langs bij die bejaarden om een praatje te maken, en ze liep met hen naar de winkels of naar het parkje. Van meneer Benthuysen had ze inderdaad geld geërfd en de hoogte van dit bedrag was voer voor wilde speculaties. Van eerdere bewoners die door haar waren bezocht, wist Mandy niet of Natascha’s menslievendheid haar geld had opgeleverd. ‘Wacht eens, er was een zoon die nogal ageerde tegen haar bemoeienis,’ herinnerde ze zich. ‘Er werd beweerd dat die man net op tijd wist te voorkomen dat Natascha er met het geld vandoor ging. Maar of dat echt zo is? Bij sommige bewoners is Natascha juist wel gezien.’

‘Ze klinkt behoorlijk overstuur,’ zei Robin.

‘Zeker voor een vrouw die Tinie nauwelijks kende,’ zei Marieke.

Dat vond Mandy ook wel vreemd. ‘Nou ja, Natascha kan nogal dramatisch doen.’

Het gezicht van Madeleine verscheen om de hoek. Ze zag er nog verhitter uit dan zojuist en hield haar bril in haar hand. ‘Mag ik even storen? Mevrouw Verbeek is weer terecht,’ zei ze.

Mandy sloeg haar ogen ten hemel. ‘Was ze er dan weer vandoor?’

‘Ze is nogal over haar toeren. Misschien kun je haar beter zelf even spreken.’

Mandy zei dat ze er zo aankwam.

‘Het is best dringend,’ drong de gastvrouw aan. ‘Ik weet niet wat er is gebeurd, ze heeft iets traumatisch meegemaakt.’ Mandy zei dat mevrouw Verbeek, kort voordat Tinie dood werd gevonden, blijkbaar naar buiten was geglipt.

Madeleine werd geroepen en verdween.

‘Wie is die mevrouw Verbeek?’ vroeg Marieke aan Mandy.

‘Lidy Verbeek is onze lastigste bewoonster, een bijzonder geval. Het is hoog tijd dat ze wordt opgenomen in een verpleeghuis.’ Mandy vertelde dat de negenenzeventigjarige vrouw aan dementie leed. ‘Ze is een aardige dame die door haar ziekte steeds meer onhandelbaar wordt.’ Het Loofke was een open instelling en daarin zat het probleem bij mevrouw Verbeek. Gezien haar dementie was het niet langer verantwoord haar vrij te laten rondlopen. Mandy legde uit dat zich diverse situaties hadden voorgedaan waarbij de bejaarde in de problemen was gekomen. Zo bleek ze niet meer in staat te pinnen bij de supermarkt en had ze te weinig contant geld bij zich om af te rekenen. Onlangs ging ze met een dame op stap die net zo warrig was als zij, en twee medewerksters van Het Loofke hadden de bejaarden per fiets achterhaald, voordat er ongelukken zouden gebeuren.

‘Reageert mevrouw af en toe agressief?’ vroeg Robin.

Mandy dacht even na.

‘U vertelde zelf net dat ze steeds lastiger wordt,’ zei Marieke.

‘Op sommige momenten kan ze onverwachts uit haar slof schieten,’ gaf Mandy toe.

‘Verbaal of fysiek?’ wilde Marieke weten.

‘Allebei. Het is goed om te weten dat we haar in de zogeheten huiskamer houden totdat er plek is in het verpleeghuis.’ Mandy verontschuldigde zich dat mevrouw er tussenuit was geglipt. ‘We zagen erop toe dat iedereen voldoende drinken kreeg, daar maakte mevrouw Verbeek handig misbruik van. Ze is dan wel dement, maar weet precies wanneer ze ervandoor kan gaan.’

Zo te horen zorgde mevrouw voor de nodige stress bij medebewoners en personeel.

‘Nu ze terug is, zullen we ervoor zorgen dat ze niet opnieuw kan ontsnappen,’ zei de zorgregisseur. De dochter van mevrouw Verbeek zou al weken geleden voor een gps-horloge zorgen.

‘We willen deze teruggehaalde dame toch graag spreken,’ zei Marieke. ‘Zodra ze is bijgekomen van alle consternatie.’

Mandy’s ogen werden groot. ‘U denkt toch niet dat... nee, daar geloof ik niets van.’ Ze ratelde over de ontoerekeningsvatbaarheid van de oude bewoonster.

‘We willen gewoon weten of ze iets heeft opgemerkt,’ stelde Marieke haar gerust. ‘Na wat u net vertelde zou dat toch kunnen?’

‘Als ze maar niet wordt verdacht,’ fluisterde Mandy en haar gezicht betrok. Opnieuw werd de zorgregisseur geroepen.

‘We houden contact,’ zei Robin en ze liepen de gang uit. Medewerksters met ijsjes op een dienblad stapten net de lift in.

Terwijl een paar geüniformeerde collega’s in de eetzaal bezig waren bewoners te ondervragen, kwam een hysterische jonge vrouw het bejaardentehuis binnen. ‘Opa!’ schreeuwde ze. Madeleine ving haar op. De jongedame wurmde zich langs haar, tot Mandy opdook, zich breed maakte en haar de weg versperde.

‘Het is beter dat je je opa niet ziet, Kiki.’

Tinies kleindochter was een lange, slanke vrouw. Marieke schatte haar een jaar of negentien. Ze droeg instappers, een korte broek en een zwart topje, waardoor haar decolleté nogal opviel. Haar lange

donkere haren dansten op en neer terwijl ze verwoede pogingen deed langs Mandy te komen.

Marieke en Robin hielpen de zorgregisseur om de opgewonden Kiki te kalmeren. Madeleine liep naar hen toe en verontschuldigde zich voor de overlast. ‘Kiki belde me om te vragen of haar opa soms in slaap was gevallen,’ zei ze tussen Kiki’s geschreeuw door. ‘Ze kreeg namelijk geen contact meer met hem. Ik heb haar verteld dat er iets vreselijks met Tinie is gebeurd.’

‘Laat me erdoor,’ gilde Kiki.

Tien minuten later zaten Marieke en Robin met Tinies kleindochter in Mandy’s voormalige kantoortje, een kamer die duidelijk als opslag werd gebruikt. Kiki veegde haar tranen met een papieren zakdoekje weg en nipte voortdurend aan het koude water dat Mandy haar had voorgezet.

Kiki kon er niet bij dat haar opa er niet meer was. Vanmiddag zou ze hem juist gaan helpen met het inrichten van zijn kamer.

‘Waarom is er zo veel politie?’ vroeg ze voor de derde keer en Marieke vertelde geduldig over de reden van hun aanwezigheid.

Kiki barstte weer in snikken uit. ‘Mijn opa deed niemand kwaad.’

‘We moeten erachter komen wat er met hem is gebeurd. Daarom wordt je opa onderzocht om te zien waaraan hij is overleden.’

Kiki knikte, haalde diep adem en bedwong nieuwe tranen. Haar gezicht was rood en haar make-up was uitgelopen, waardoor grillige lijntjes haar wangen ontsierden. Ze zei dat ze begreep waarom ze niet verder mocht. Maar toch, dat opa Tinie dood was voelde nog altijd onwerkelijk. Eigenlijk geloofde ze het nog steeds niet.

‘Waarschijnlijk is het gewoon een ongeluk,’ zei Robin.

Kiki veegde een lok uit haar gezicht. Zojuist was ze te veel van slag geweest om haar moeder te waarschuwen. Nu voelde ze zich er wel toe in staat. Ze stond op, bood haar excuses aan voor haar emotionele gedrag en zei dat ze nodig moest bellen.

2

Het was heerlijk koel in Mariekes tuin. In een stoel onder het zonnescherm genoot ze van een ijskoud tropisch drankje. De dalende zon zorgde voor een mozaïek van schaduwen tussen de rij zonnebloemen, die boven de heg uitstaken.

Haar gedachten gingen terug naar vanmiddag, naar al die geschrokken gezichten in bejaardentehuis Het Loofke. Natuurlijk, de dood keek daar altijd mee. Toch had het gruwelijke einde van Tinie Raaimakers indruk gemaakt op alle aanwezigen. Tegen de tijd dat Marieke en Robin vertrokken, zag Mandy eruit alsof ze een lang weekend kon gebruiken, was gastvrouw Madeleine wit weggetrokken en had Kiki, tegen haar belofte in, alsnog om de hoek naar haar dode opa gekeken, met een ijselijke oerkreet tot gevolg. Daarna het teleurgestelde gezicht van Karel Grashof, hoofdredacteur van Het Nieuws Van Bermhoven, die door geüniformeerde collega's discreet op afstand werd gehouden.

Marieke verslikte zich bijna toen *Black Dog* uit haar mobiel klonk. Ze stond op, griste haar telefoon van de salontafel en keek op het schermpje. Een oproep van haar bureau.

Binnen twee minuten had ze een lange broek en blouse aangetrokken, haar blonde haar in een staart gedaan en was ze op weg om Robin op te halen. Hij wachtte al op de stoep voor zijn huis. Ze zag hoe hij zijn hoofd schudde, terwijl hij op een dropje kauwde.

'Anja Netter omgebracht,' zei hij hees toen hij zijn gordel vastklikte. 'Wie had dat gedacht.'

'Wij waren vanmiddag nog wel van plan om naar Dream On te gaan,' verzuchtte ze. 'Wie weet, als dat incident in Het Loofke er niet tussen was gekomen, en wij in het rockcafé waren blijven hangen...'

'Ik wist niet eens dat ze om zes uur dichtgingen.'

'Ja, die verbouwing, weet je nog?'

Dat herinnerde hij zich vaag, maar Robin wist niet wanneer de

verbouwing plaatsvond, hij had zich niet aangemeld voor de nieuwsbrief. Marieke eveneens niet, maar ze had de mededeling over de aanpassingen in het café in de krant gelezen. Ze had ook gehoord dat er twee toiletten bij zouden komen en dat die verbetering in de rustige vakantieperiode was gepland.

'Wij hebben een keer een favoriete kroeg en nu dit,' mompelde Marieke nadat ze voor rood licht stopte. Aan haar linkerhand blonk het vele glas van hun bureau in het avondlicht. De Diamant, zo werd hun werkplek door de Bermhovenaren genoemd en dat was een terechte bijnaam. De zon schitterende oogverblindend op de ramen van de eerste verdieping.

'Zonder Anja kan Dream On niet verder,' was Robins overtuiging toen Marieke optrok en De Diamant uit beeld verdween. Hij zuchtte. 'Hoelang zijn ze inmiddels eigenlijk open?'

'Sinds begin april, dus ruim drie maanden.' Marieke vertelde dat ze er een tijdje geleden nog was geweest met Lydia.

'Met die vriendin van jou? Dat wist ik niet eens. Waarom ging je die avond niet met mij?'

'Ze stond voor mijn deur en ik besloot spontaan haar te laten kennismaken met mijn favoriete tent.'

Hij grinnikte. 'Ze houdt toch niet van die wilde muziek?'

'Nee, van kauwgompop, al vond ze de rockballads best te pruimen.'

'Dat is het begin van haar heropvoeding.'

'Het was een doordeweekse avond, er was dus geen gastmuzikant en bovendien was het Ballad Night.'

Robin sloot zijn ogen. 'Anja vermoord, ongelooflijk.'

De kroeg lag pal achter het centrum, in een korte straat met aan beide kanten winkels. Er stonden twee politiebusjes en een dienstauto voor het café. Een groepje belangstellenden verdrong zich achter het rood-witte lint. Agent Birgit liet hen bij de ingang door.

Op de drempel twijfelde Marieke. Ze had fijne herinneringen aan de keren dat ze hier was geweest. Een bruisend rockcafé, eindelijk een plek waar muziekliefhebbers aan hun trekken kwamen, met

Anja en Karel als perfecte gastvrouw en gastheer. Robin ervoer het precies zo, ze hoorde hem slikken.

Zonder haar favoriete muziek was de kroeg een stille plek. De sfeerverlichting ontbrak, de ruimte was niet afgeladen vol. Ze rook geen zweet en bier. Haar blik hechtte zich aan de wand naast de tap, behangen met oude elpeehoezen uit de privécollectie van de eigenaren: de surrealistische hoes van *Led Zeppelin III*, de uit steen gehouwen bandleden van *Deep Purple In Rock*, de gekleurde tong van *Forty Licks* van de Rolling Stones en de uitgerangeerde marionet op zijn troon met ruïnes op *A Farewell To Kings* van Rush. Daartussendoor ticketkaartjes en covers van tourprogramma's en een paar oude elektrische gitaren. Karel vertelde graag dat de witte Fender Stratocaster in een grijs verleden door Jimi Hendrix zelf was aangeraakt, misschien zelfs bespeeld. Tegenover de tap, aan de lange wand de indrukwekkende muurschildering, waarop blueshelden als Robert Johnson en Howlin' Wolf stonden afgebeeld, naast The Beatles, Jimi Hendrix, AC/DC, Clapton, Santana, Queen, Bad Company en nog meer grootheden die hun sporen in de muziek hadden verdiend.

Wanneer Marieke haar ogen sloot, ervoer ze die fantastische sfeer van haar laatste bezoek aan Dream On opnieuw en ze rook de specifieke geur van de platenhoezen. Het café ademde muziek.

Ze zag de mascotte van Karel en Anja op de hoek van de tap: Varkentje, een roomkleurig varkensfiguurtje van ongeveer dertig centimeter, met een blauw T-shirtje waarop in witte lijnen het silhouet van zijn eigen kopje stond. Het figuurtje met de eigenwijze zwarte kraalogen was in korte tijd zo populair geworden dat elke bezoeker inmiddels een selfie met Varkentje had genomen. Lachend vertelden Anja en Karel altijd dat hun grote vriend, ondanks zijn ronde voorpootjes, geweldig kon gitaarspelen en dat hij de zanger en tekstschrijver was van een beroemde band. Het zou niet lang meer duren of Varkentje veroverde de wereld.

Nu staarde het beestje voor zich uit en de sfeer was leeg en doods. In de schaars verlichte ruimte liepen de collega's van forensische

opsporing in hun witte pakken rond. Het vastleggen van vingerafdrukken was bijna onbegonnen werk. Marieke en Robin droegen speciale hoesjes en handschoenen, maar hoeveel klanten hadden alleen al vandaag de deurklink aangeraakt? De tafels waren onbezet, de stoelen en het podium achter in de kroeg waren leeg. Alleen de bar was beter verlicht, zodat Marieke tussen een paar agenten door Anja zag liggen. Ze hoorde Karels geknepen stem. Om hem een verdere aanblik op zijn vermoorde vrouw te besparen, hadden agenten hem meegenomen naar de kapstok om de hoek.

Hij had Anja gevonden. Politiearts Dieter Pluim was net opzij gestapt. Zijn kale schedel glansde in het licht en de gebruikelijke sigaret stak achter zijn oor. Hij knikte hen toe en zei dat Anja kort dood was. 'Ze voelde al koel aan, maar de lijkstijfheid was nog niet ingetreden. Ik denk dat ze ongeveer een uur dood is.'

Over de doodsoorzaak had hij geen enkele twijfel. 'Ze is gewurgd,' wees hij op de paarse striemen om haar keel.

Marieke bekeek de dode nog eens. Het leek alsof Anja vanaf een kruk voorover was gevallen. Haar bovenlijf lag schuin op de bar, haar hoofd een beetje opzij, zodat haar dode blauwe ogen de kroeg in staarden. Marieke meende verbazing in die ogen te zien en ze wendde haar blik af. Robin had Anja's asblond geverfde stekels vorige keer vlammetjeshaar genoemd.

Het was niet alleen een vreemde houding, maar ook een aparte plek om te sterven. Alsof Anja met een gast had zitten kletsen en toen plotseling was omgebracht.

'Ik hoorde dat haar hoofd iets meer de andere kant op lag,' zei Dieter. 'Nadat Karel haar had zien liggen en niet wakker kreeg, schudde hij haar door elkaar en pas toen zag hij die striemen.'

Dieter ging naar buiten om uit het zicht van de omstanders te roken. Ze hoorden Karel schreeuwen dat het leven geen zin meer had en hij er een eind aan wilde maken. Marieke wenkte Robin mee naar de kapstok. In al zijn ellende herkende Karel de rechercheurs en de agent trok zich terug.

De kroegbaas zag er erg afgetobd uit. Marieke vond ondanks zijn

toestand de gelijkenis met haar chef nog altijd opvallend. Het was dat hij bruine ogen en een buikje had, anders zou hij met zijn grijze stekels en gewoonlijk ironische oogopslag kunnen doorgaan voor een jongere broer van Ben van Gelen.

Beide rechercheurs condoleerden hem. Karel trilde op zijn benen, stapte plotseling naar voren om toch een blik te kunnen werpen op de dode Anja. Hij uitte een gesmoorde kreet, sloeg zijn handen voor zijn gezicht en wenkte hen mee naar een donkere hoek, vanwaar hij zijn vrouw niet kon zien. Zijn lichaam begon te schokken en het werd Marieke duidelijk dat ze voorlopig niets uit hem zouden krijgen. Ze zei dat ze met Karel meeleefde, dat het verschrikkelijk was wat Anja was overkomen. Robin beloofde dat ze hun uiterste best zouden doen de dader te pakken. Hij gaf een teken aan een agent dat hij Karel mee kon nemen, voordat de kroegbaas volledig zou instorten.

Een half uur later zaten ze, met op de achtergrond de zoemende airco, op het bureau in een hoefijzeropstelling voor de briefing. Marieke zag spanning op het gezicht van teamchef Van Gelen. Hij vroeg de aandacht en sprak over de moord op Anja, de mede-eigenaar van Dream On, de kroeg die in korte tijd geliefd was bij een groot deel van het uitgaanspubliek. Van Gelen zou overmorgen naar Fuerteventura vliegen, die reis was uitgesteld. Socialemedia-expert Rinia had haar vakantie eveneens geannuleerd, zij zou die dag naar familie in haar geboorteland Suriname vertrekken. Financieel expert Sanders vierde nog vakantie, zijn collega Vermeulen was net terug, net als computerexpert Matty Verhoef.

Analist Erik Hofman had in korte tijd een profiel van Anja Netter gemaakt. Van Gelen toonde op het digibord een recente foto, gemaakt in Dream On. Marieke moest even slikken. Zo kende ze de kroegbazin, met haar open uitstraling en vriendelijke blauwe ogen. Ze was spraakzaam, openhartig en assertief. De ideale gastvrouw.

‘Anja Netter, tweeënveertig jaar,’ zei Van Gelen. ‘Volgens Dieter Pluim is ze gewurgd. Dat kan op doodslag duiden, aangezien er

makkelijkere manieren zijn om iemand om het leven te brengen.'

De foto's van haar hals lieten niets aan duidelijkheid te wensen over. Karel had haar bovenlichaam verplaatst omdat hij in paniek was geraakt. De kroeg was vanaf zes uur gesloten vanwege het aanbrengen van twee extra toiletten. De aannemer had ongeduldig voor de deur heen en weer gelopen toen de eerste agenten aankwamen. Hij zat er hevig mee dat hij aan de late kant was en had verwacht dat de Netters hem de mantel zouden uitvegen. Daarom verbaasde het hem zo dat ze niet al bij de deur op hem wachtten en hij was gechoqueerd toen hij over de moord hoorde. Helaas was hem niets verdachts opgevallen, de man had na de mededeling van de agenten tien minuten bewegingloos in zijn busje gezeten voordat hij in staat was terug te rijden.

Karel en Anja waren dus samen thuis geweest. Ze woonden boven de kroeg en van wat ze uit Karel hadden gekregen, was duidelijk geworden dat zij naar beneden was gegaan om op te ruimen en de weg vrij te maken voor de klusser.

'Helaas had ze de stroomvoorziening van de camera bij de toegangsdeur en die boven de tap tijdelijk uitgeschakeld vanwege de werkzaamheden,' verzuchtte hun chef. 'Dat kwam de dader wel erg goed uit. Ik begreep trouwens dat de tapcamera buiten werktijden altijd uitstond, Karel en Anja bespraken in de kroeg nogal eens privézaken.'

'De dader kan geweten hebben dat de camera's binnen niet operationeel waren,' merkte Marieke op.

'Dat heb je scherp gezien, met die mogelijkheid moeten we beslist rekening houden. Het kan betekenen dat de moordenaar bekend is met de gang van zaken. Verder gaan we uiteraard de beelden van de dagen ervoor bestuderen.' Hun chef begon over de nieuwsbrief die door Dream On onder een aantal vaste klanten was verspreid. 'Daarin werd het tijdstip van de sluiting genoemd.'

Marieke vertelde dat zij en Robin diverse keren samen in het café waren geweest. Van Gelen wilde weten wat zij van de kroeg vonden en ze zeiden dat het een zaak was waar het in Bermhoven lang

aan had ontbroken. ‘We hebben er zelfs een fotootje gemaakt.’

Marieke haalde haar telefoon tevoorschijn en liet het toestel rondgaan, zodat de aanwezigen de selfie zagen waarop zij en Robin grijnzend voor de tap met de mascotte stonden.

‘Die muziek is helemaal jullie stijl,’ zei Van Gelen. ‘Trouwens, ook de mijne.’

Helaas waren niet alle Bermhovenaren net zo enthousiast over het nieuwe etablissement. De afkeer van de muziekkroeg bij bepaalde omwonenden was breed uitgemeten in de lokale pers. Via ingezonden brieven hadden conservatieve buurtbewoners hun afschuw uitgesproken over de muziek die in het café werd gedraaid en het ranzige publiek dat er volgens hen door werd aangetrokken. Vorige maand was wethouder Peenstra daarom zelfs bedreigd toen hij ’s avonds zijn hond uitliet. Een man op een fiets had hem in het donker uitgescholden en was tekeergegaan tegen de vergaande verloedering van Bermhoven. Daar bleef het niet bij. Een week later werd via een anonieme brief de gemeenteraad verantwoordelijk gehouden voor ‘het binnenhalen van de duivel’.

‘We maken een lijstje van de fanatiekste tegenstanders,’ kondigde Van Gelen aan. ‘Die roeptoeters lieten zich via de sociale media zo gelden dat ze makkelijk zijn te achterhalen. We beginnen natuurlijk met de personen tegen wie de Netters aangifte hebben gedaan.’

Van Gelen sprak over mogelijke conflicten met klanten, al hadden Marieke en Robin tijdens hun bezoeken niets gemerkt van enige onvrede. Marieke omschreef de sfeer juist als gemoedelijk en ontspannen.

‘We zullen de videobeelden bekijken op mogelijke verdachte bewegingen,’ ging de chef verder. Hij begon over de miniconcerten die onbekende singer-songwriters elke eerste woensdag van de maand gaven. ‘Misschien ging er daarbij iets mis, was een artiest teleurgesteld over de reacties of kwam een afgewezen muzikant verhaal halen.’

Marieke zei dat ze met Robin naar Dark Hat was geweest, een